

Slesvig, naar Spørgsmaalet er om Forholdet til det tydske Forbund. Jeg kan derfor ikke finde, at de Grunde, den ærede Rigsdagsmand har anført, skulde være tilstrækkelige til at forkaste Loven i det Hele; men allermindst troer jeg, at de kunne være tilstrækkelige til at afvise den paa det nærværende Stadium, og jeg kan derfor, i det Haab, at man ikke vil nægte dens Fremme, heller ikke for Diebliffet ansee mig forpligtet til at gaae nærmere ind paa Sagen.

Schmann: Da her for Diebliffet kun er Tale om Lovens Fremme, og Regjeringen ikke har modsat sig samme, vilde det aldrig være faldet mig ind at tage Ordet paa dette Sagens Stadium, dersom jeg ikke havde seet, at Nogen her kunde have Betænkelighed i saa Henseende. Da jeg imidlertid hører, at dette er saa, skal jeg dog tillade mig at bringe i Thingets Erindring, at det ved den Sag, hvorved dette Forslag staaer i nøie Forbindelse, og hvoraf det efter min Overbeviisning er en nødvendig Conseqvent, blev gjort gjældende, at man dog ikke vilde naae det fulde Niemed, dersom man vilde indføre en saadan Bestemmelse, som den nærværende Forslag indeholder, i Udskrivningsloven, idet det dog kun vilde komme til Anvendelse paa Udskrivningsmaassen for et enkelt Aar, og at det altsaa vilde staae i Regjeringens Magt at lade være at indkalde det Aars Mandskab, eller ialtsald disponere over de allerede indkaldte Tropper paa en saadan Maade, som vi ikke kunne ansee for forenelig med Danmarks Gre og Ret. Denne Betragtning havde vistnok sin Betydning, skjøndt jeg rigtignok troer, at vi godt kunde have forsvaret at gjøre, hvad der efter det da Foreliggende var os muligt, overladende det til Regjeringen at udlede de rette Conseqventer. Imidlertid tog Thinget dog saameget Hensyn til denne Betragtning, at en Beslutning, som med en overordentlig stor Majoritet var tagen af Forsamlingen, blev tagen tilbage imod det bestemte Løfte, at Sagen i sin Heelhed, hvorved den reiste Indvending vilde fjernes, skulde komme under Behandling, og det har derfor været mig meget paafaldende at høre, at, da vi dog ikke kunne udstrække Virkningen til Slesvig, saa skulle vi hellere nu slet ikke indlade os paa denne Sag. Jeg

skal i den Henseende kun gjøre opmærksom paa, hvad den ærede Forslagsstiller allerede har bemærket, at Forslaget ikke gaaer ud paa at indføre noget Nyt, men væsentlig kun paa at konstatere Noget, der maa betragtes som Gammelt hos os, ligesom det jo ogsaa aabenbart kun er den Omstændighed, at man i sin Tid ikke tænkte paa Muligheden af, at et saadant Spørgsmaal skulde kunne opstaae, der har foranlediget, at en saadan Bestemmelse ikke udtrykkelig er indført i Værnepligtsloven. Jeg skal derfor paa det Bestemteste tilraade Thinget at fremme denne Sag, og jeg mener, at, naar Thinget først har taget en Beslutning tilbage mod at det, denne Beslutning gif ud paa, skulde gjøres til Gjenstand for særlig Lov, og saa lod denne Lov falde, saa vilde det have været en Fremfærd, hvort idetmindste jeg for mit Vedkommende vil fralægge mig en hvilken som helst Andeel (Hør!).

Monrad: Spørgsmaalet om et Lovforslags Fremme pleer i Almindelighed at afgjøres i Hurtighed og saa at sige kun at være formelt. Jeg troer nu, vi gjøre rigtigst i at følge den sædvanlige Fremgangsmaade ogsaa ved nærværende Sag, og opsætte den egentlige Afgjørelse til et senere Stadium (Hør!). Vi bør saameget mere følge denne Fremgangsmaade, som den ene af Forslagsstillerne fortiden ikke er tilstede heri Thinget. Jeg troer ikke, at der er Anledning til at anvende nogen overordentlig Fremgangsmaade med Hensyn til dette Lovforslag, der er redigeret klart og tydeligt, og som har en vis Begrundelse i de tidligere stedfundne Forhandlinger her; derimod skal jeg gjerne strax yttre, at jeg ikke troer, jeg for mit Vedkommende kan være med at føre det videre end til første Behandling.

Scherning: Jeg slutter mig ganske til de sidste Udtalelser. Jeg troer, at, naar vi fremme Forslaget, saa er det for ikke at lægge Hindringer i veien for en nærmere Drøftelse af det Spørgsmaal, som man søger afgjort ved dette Forslag; men jeg har den Overbeviisning, at den eller de, som senere bringe det til Drøftelse, skyldes os at retfærdiggjøre deres hele politiske Stilling ligeoverfor vor Fremtid. Det venter jeg, de ville gjøre, naar Forslaget kom-